

וירא חט"ו שיחה ג'

ע"י שאברהם הכריח את העוברים ושבים להודות לה' נשבר הרע שבהם, ונתגלה שבפנימיות הם רוצים לברך.

על הפסוק (כא, לג) "ויקרא שם בשם ה' אל עולם" איתא במדרש: "מלמד שהקריא אברהם לשמו של הקב"ה בפי כל עובר ושב, כיצד וכו' לאחר שאכלו אמר להם וכי משלי אכלתם משל אלוקי עולם אכלתם" - ואם לא רצו ה' דורש הרבה כסף, ובמילא היו מברכים וכו'.

ולכאורה צריך להבין מהי התועלת בהברכה אם היו מוכרחים בזה? והביאור: כשהכריחם נשבר הרע שבהם וממילא נתגלה פנימיותם, ואז הברכה היא באמיתיות. ועל דרך פעולת ה"בת קול שמכרזת ואומרת אוי להם לבריות וכו'", ועל דרך שכשמשא אמר לבני ישראל "במדבר הזה יתמו וגו'" חזרו להאמין ביכולת ה'.

ועפ"ז יובן הסיפור בגמרא (תענית כ, א) שר' אלעזר בן ר' שמעון אמר לאדם "ריקה כמה מכוער אותו האיש", ואמר לו האיש "לך לאומן שעשאני". דהאמירה דר"א בר"ש פעלה שבירה באדם, ועל ידי זה נרגש בו שהוא ברי' של הקב"ה.

וע"ד הסיפור שאדמו"ר הרש"ב אמר לאדם שאינו יכול לעזור לו, ובכה האיש בדמעות וכו' ואח"כ קרא לו וברכו, כי במעמדו הראשון לא ה' ראוי לברכה ודוקא ע"י השבירה נעשה ראוי לברכה.

וההוראה: צריכים לפעול גם על העוברים ושבים, ואפי' אם היהודי עושה את המצוה כדי להיפטר מלחץ, כי בפנימיותו הנה כל ישראל רוצה לקיים את כל המצוות ולהתרחק מן העבירות.